

PARLAMENTUL EUROPEAN

ORGANIZARE ȘI FUNCȚIONARE

ЕВРОПЕЙСКИ ПАРЛАМЕНТ
 PARLAMENTO EUROPEO
 EVROPSKÝ PARLAMENT
 EUROPA-PARLAMENTET
 EUROPÄISCHES PARLAMENT
 EUROOPA PARLAMENT
 ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ
 EUROPEAN PARLIAMENT
 PARLEMENT EUROPÉEN
 PARLAIMINT NA ÌEORPA
 PARLAMENTO EUROPEO
 EIROPAS PARLAMENTS
 EUROPOS PARLAMENTAS
 EURÓPAI PARLAMENT
 PARLAMENT EWROPEW
 EUROPEES PARLEMENT
 PARLAMENT EUROPEJSKI
 PARLAMENTO EUROPEU
 PARLAMENTUL EUROPEAN
 EURÓPSKY PARLAMENT
 EVROPSKI PARLAMENT
 EUROOPAN PARLAMENTTI
 EUROPAPARLAMENTET

CUPRINS

I.	ISTORIC.....	3
II.	ORGANIZARE ȘI ACTIVITATE	4
A.	PUTERI ȘI PROCEDURI	4
1.	Competența legislativă - Procedura legislativă ordinară	4
2.	Competențe bugetare.....	8
3.	Competențe de control și supraveghere	9
4.	Relația cu parlamentele naționale.....	9
B.	ORGANIZAREA PARLAMENTULUI EUROPEAN	10
	PREȘEDINTELE	11
	DEPUTAȚII	12
	GRUPURI POLITICE	13
	COMISII	14
	DELEGAȚII.....	16
	ORGANE POLITICE	17
	INTERGRUPURILE	19
	SECRETARIATUL GENERAL.....	21
C.	ACTIVITATEA PARLAMENTULUI	21
	CUM FUNCȚIONEAZĂ ȘEDINȚELE PLENARE	21
	BUGETUL PARLAMENTULUI EUROPEAN	25
	MULTILINGVISMUL ÎN PARLAMENTUL EUROPEAN	26

I. ISTORIC

Fondată în 1952 sub denumirea de Adunare Comună a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului (CECO) și redenumită Adunare Parlamentară Europeană în 1958, **instituția a devenit Parlament European în 1962. Primele alegeri directe au avut loc în 1979.** Actualii deputați în Parlamentul European au fost aleși cu ocazia scrutinului din 2014 și își vor exercita mandatul până în 2019. Evoluția Parlamentului este strâns legată de o succesiune de tratate, al cărei punct culminant îl constituie Tratatul de la Lisabona¹. Aceste tratate definesc regulile de funcționare și câmpul de acțiune al Uniunii Europene și au transformat fosta CECO în ceea ce cunoaștem astăzi drept Uniunea Europeană.

De-a lungul anilor, repere importante, precum introducerea monedei euro și extinderea Uniunii Europene și-au lăsat amprenta asupra Parlamentului European, a competențelor și componenței acestuia.

ALEGERI EUROPENE²

Din 5 în 5 ani, cetățenii UE își aleg reprezentanții în Parlamentul European, instituția ai cărei membri sunt aleși în mod direct și care le apără interesele în procesul decizional de la nivelul UE. Fiecare stat membru are dreptul la un anumit număr de deputați în Parlamentul European. Repartizarea numărului de mandate este prevăzută în tratatele europene și se face pe baza principiului proporționalității degresive: țările cu populația cea mai mare au mai mulți deputați decât țările mai mici, dar acestea din urmă au mai mulți deputați decât ar avea dacă s-ar aplica principiul proporționalității stricte.

REGULAMENTUL DE PROCEDURĂ³

În temeiul articolului 232 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), Parlamentul European a adoptat un Regulament de procedură. Acesta cuprinde ansamblul

¹ Tratatul de la Lisabona modifică cele două tratate fundamentale ale UE: Tratatul privind Uniunea Europeană și Tratatul de instituire a Comunității Europene. Acesta din urmă este redenumit Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene. În plus, anexele la Tratat cuprind o serie de protocoale și declarații.

² Pentru mai multe informații, consultați: <http://www.europarl.europa.eu/aboutparliament/ro/0046fcc11/Alegeri.html>

³ Pentru mai multe informații, consultați: <http://www.europarl.europa.eu/aboutparliament/ro/00a4c9dab6/Regulamentul-de-procedură.html> și Regulamentul de procedură al Parlamentului European - A opta legislatură - Ianuarie 2015: <http://www.europarl.europa.eu/sides/getLastRules.do?language=RO&reference=TOC>

normelor interne de organizare și funcționare. După fiecare actualizare, Regulamentul se publică în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

II. ORGANIZARE ȘI ACTIVITATE

A. PUTERI ȘI PROCEDURI

De-a lungul ultimelor decenii, puterea Parlamentului European a crescut în mod constant; drept urmare, în prezent, Parlamentul exercită **rolul de co-legislator** în aproape toate domeniile în care legiferează Uniunea Europeană. Alături de Consiliu, Parlamentul adoptă sau modifică propunerile Comisiei Europene. De asemenea, Parlamentul supraveghează activitatea Comisiei Europene și adoptă bugetul Uniunii Europene.

Aceste misiuni și modul în care sunt exercitate ele constituie competențele Parlamentului European (**competențe legislative, competențe bugetare, competențe de supraveghere și de control**). Dincolo de aceste competențe oficiale, Parlamentul European **cooperează îndeaproape cu parlamentele naționale ale țărilor din UE**. Adunările parlamentare mixte organizate la intervale regulate permit o mai bună integrare a punctele de vedere naționale în cadrul dezbaterilor Parlamentului.

1. **Competența legislativă - Procedura legislativă ordinară** acordă astfel aceeași importanță Parlamentului și Consiliului Uniunii Europene într-o gamă largă de domenii (de exemplu: guvernare economică, imigrare, energie, transport, mediu și protecția consumatorilor). Marea majoritate a legilor europene sunt adoptate în comun de către Parlamentul European și Consiliu.

Procedura de codecizie a fost introdusă prin Tratatul de la Maastricht privind Uniunea Europeană (1992) și a fost extinsă și eficientizată prin Tratatul de la Amsterdam (1999). Prin intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, la 1 decembrie 2009, procedura legislativă ordinară a devenit principala procedură legislativă a sistemului decizional al UE.

- a) **Procedura de consultare** - În conformitate cu articolul 289 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), consultarea este o procedură legislativă specială prin care Parlamentului i se solicită avizul cu privire la legislația propusă, înainte ca aceasta să fie adoptată de Consiliu. Parlamentul European poate aproba sau respinge o propunere legislativă sau poate propune amendamente la aceasta. Consiliul nu are obligația legală de a ține seama de avizul Parlamentului, însă, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție, nu trebuie să adopte o decizie în lipsa acestuia. Inițial, Tratatul de la Roma din 1957 acorda Parlamentului un rol consultativ în procesul legislativ; Comisia formula

propuneri, iar Consiliul adopta legislația. Actul Unic European (1986) și tratatele de la Maastricht, Amsterdam, Nisa și Lisabona au extins în mod succesiv prerogativele Parlamentului. În prezent, acesta poate juca rolul de co-legislator, pe picior de egalitate cu Consiliul, în marea majoritate a domeniilor (a se vedea „Procedura legislativă ordinară”), consultarea devenind o procedură legislativă specială (sau chiar o procedură nelegislativă) utilizată într-un număr limitat de cazuri. Această procedură se aplică în prezent într-un număr limitat de domenii legislative, cum ar fi derogările de pe piața internă și dreptul concurenței. Consultarea Parlamentului, cu titlu de procedură nelegislativă, constituie o cerință și în cazul adoptării de acorduri internaționale în cadrul politicii externe și de securitate comune (PESC).

b) **Aprobarea** - În anumite domenii legislative, Parlamentului European i se solicită să își dea aprobarea, ca procedură legislativă specială în conformitate cu articolul 289 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE). Procedura de aprobare conferă Parlamentului drept de veto. Astfel, Parlamentul are rolul de a aproba sau de a respinge propunerea legislativă fără alte amendamente, iar Consiliul nu poate ignora avizul Parlamentului. Aprobarea, ca procedură nelegislativă, este necesară și atunci când Consiliul adoptă anumite acorduri internaționale. Cunoscută anterior sub denumirea de „procedură de aviz conform”, aceasta a fost introdusă în 1986 de Actul Unic European în două domenii: acordurile de asociere și acordurile de aderare la Uniunea Europeană. Domeniul de aplicare al procedurii a fost extins prin toate modificările ulterioare ale tratatelor. Ca procedură nelegislativă, consultarea se aplică de obicei în cazul ratificării anumitor acorduri negociate de Uniunea Europeană sau în special în cazurile de încălcare gravă a drepturilor fundamentale, în temeiul articolului 7 din Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) și, de asemenea, în cazul aderării unor noi state membre sau pentru retragerea din UE. Ca procedură legislativă, aceasta trebuie utilizată și în cazul adoptării de noi acte legislative în domeniul combaterii discriminării; procedura acordă în prezent Parlamentului European drept de veto și atunci când se aplică temeiul juridic general privind subsidiaritatea, în conformitate cu articolul 352 din TFUE.

c) **Alte proceduri legislative** - Pe lângă cele patru proceduri legislative clasice, în cadrul Parlamentului există și alte proceduri aplicate în domenii de activitate specifice.

- **Procedura de avizare** în temeiul articolului 140 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (uniunea monetară) - Comisia și Banca Centrală Europeană prezintă Consiliului rapoarte privind progresele înregistrate în îndeplinirea obligațiilor care le revin pentru realizarea uniunii economice și monetare de către statele membre care fac obiectul

unei derogări. După ce Parlamentul și-a exprimat avizul, Consiliul, la propunerea Comisiei, decide care dintre statele membre care fac obiectul unei derogări îndeplinesc condițiile necesare pentru adoptarea monedei unice pe baza criteriilor stabilite la articolul 140 alineatul (1) din TFUE și pune capăt derogării acordate statelor membre respective. În cadrul acestei proceduri, Parlamentul votează recomandările în bloc și nu poate depune niciun amendament (Regulamentul de procedură: articolul 83).

- **Proceduri privind dialogul social** - Printre obiectivele Uniunii se numără și promovarea dialogului între partenerii sociali, în special în vederea încheierii de acorduri sau de convenții. În conformitate cu articolul 154 din TFUE, Comisia are misiunea de a promova consultarea partenerilor sociali la nivelul Uniunii și, înainte de a prezenta propuneri Parlamentului, se consultă cu aceștia cu privire la posibilele orientări ale unei acțiuni a Uniunii. Orice document elaborat de Comisie sau orice acord încheiat de partenerii sociali se înaintează comisiei competente a Parlamentului. În cazul în care partenerii sociali au ajuns la un acord și au solicitat în comun ca acesta să fie pus în aplicare printr-o decizie a Consiliului la propunerea Comisiei, în temeiul articolului 155 alineatul (2) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, comisia competentă depune o propunere de rezoluție prin care recomandă adoptarea sau respingerea cererii (Regulamentul de procedură: articolul 84).

- **Proceduri privind examinarea acordurilor voluntare** - Comisia informează Parlamentul cu privire la intenția sa de a recurge la acorduri voluntare ca alternativă la legiferare. Comisia parlamentară competentă poate întocmi un raport din proprie inițiativă, în conformitate cu articolul 48. Comisia informează Parlamentul cu privire la intenția sa de a încheia un acord voluntar. Comisia parlamentară competentă poate prezenta o propunere de rezoluție, prin care recomandă adoptarea sau respingerea propunerii și precizează condițiile care trebuie îndeplinite în vederea adoptării sau respingerii (Regulamentul de procedură: articolele 48, 85).

- **Codificarea** - Prin codificare oficială se înțelege procedura de abrogare a actelor care fac obiectul codificării și de înlocuire a acestora cu un act unic. Versiunea consolidată a actului include toate modificările aduse din momentul în care acesta a intrat în vigoare și nu comportă nicio modificare de substanță a actului respectiv. Codificarea facilitează înțelegerea legislației Uniunii Europene, care este supusă unor modificări frecvente. Serviciile juridice ale Parlamentului examinează propunerea de codificare prezentată de Comisie și, dacă nu există modificări de fond, se aplică procedura simplificată de adoptare a unui raport prevăzută la articolul 46 din Regulament. Propunerea Comisiei va fi

examinată în toate aspectele sale, printr-o procedură simplificată în cadrul Parlamentului European și al Consiliului (Regulamentul de procedură: articolele 46, 86).

- **Dispoziții de executare** - Comisia poate introduce măsuri de executare în cadrul legislației existente. Aceste măsuri sunt prezentate unor comitete de experți din statele membre și transmise Parlamentului European spre informare. La propunerea comisiei sale competente, Parlamentul poate adopta o rezoluție prin care se arată că proiectul de măsură de executare depășește cadrul actului juridic în cauză și poate solicita Comisiei să modifice măsura de executare (Regulamentul de procedură: articolul 87a, 88).

d) **Procedura de inițiativă legislativă** - Inițiativa legislativă aparține Comisiei Europene. Tratatul de la Maastricht, consolidat prin Tratatul de la Lisabona, a conferit totuși Parlamentului European un drept de inițiativă legislativă care îi permite să ceară Comisiei să-i prezinte o propunere.

- **Programarea anuală și multianuală** - Conform tratatului, Comisia adoptă inițiativele de programare anuală și multianuală a Uniunii. În vederea atingerii acestui obiectiv, Comisia își pregătește programul de lucru, care reprezintă contribuția sa la programarea anuală și multianuală a Uniunii. Parlamentul European cooperează deja cu Comisia în procesul de elaborare a programului de lucru al acesteia, iar Comisia ține seama de prioritățile exprimate de Parlament în acest stadiu. În urma adoptării sale de către Comisie, este prevăzut un dialog între Parlament, Consiliu și Comisie în vederea ajungerii la un acord cu privire la programarea Uniunii. (Anexa XIV la Regulamentul de procedură - Acord-cadru privind relațiile dintre Parlamentul European și Comisia Europeană - prevede dispoziții detaliate, inclusiv un calendar.) Parlamentul adoptă o rezoluție referitoare la programarea anuală. Președintele solicită Consiliului să își dea avizul cu privire la programul de lucru al Comisiei și rezoluția Parlamentului. În cazul în care o instituție nu este în măsură să respecte calendarul stabilit, acesteia i se solicită să notifice celelalte instituții cu privire la motivele întârzierii și să propună un nou calendar (Regulamentul de procedură: articolul 35, anexa XIV).

- **Inițiativa prevăzută la articolul 225 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene** - Pe baza unui raport întocmit de comisia competentă, în conformitate cu articolul 225 din TFUE, Parlamentul, hotărând cu majoritatea membrilor care îl compun, poate cere Comisiei să îi prezinte orice propunere legislativă corespunzătoare. Parlamentul poate, în același timp, să stabilească un termen pentru prezentarea unei astfel de propuneri. Comisia parlamentară competentă trebuie să ceară mai întâi aprobarea Conferinței președinților. Comisia poate fi de acord sau poate refuza să pregătească o

propunere legislativă solicitată de Parlamentul European. O propunere de act al Uniunii, pe baza dreptului de inițiativă conferit Parlamentului în temeiul articolului 225 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, poate fi făcută și de un membru al Parlamentului European. Această propunere este prezentată Președintelui Parlamentului, care o transmite comisiei competente spre examinare. Aceasta poate decide să prezinte în plen (a se vedea mai sus) (Regulamentul de procedură: articolul 42).

- **Rapoarte din proprie inițiativă** - În limitele dreptului de inițiativă pe care tratatele îl conferă Parlamentului European, comisiile parlamentare pot întocmi un raport asupra unui subiect care intră în competența sa și pot prezenta Parlamentului o propunere de rezoluție în domeniu. Înainte de prezentarea oricărei propuneri de rezoluție, acestea trebuie să obțină aprobarea Conferinței președinților (Regulamentul de procedură: articolul 48).

2. **Competente bugetare** – O dată cu intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, Parlamentul European a obținut puteri egale de decizie cu Consiliul Uniunii Europene în privința întregului buget anual al UE și are ultimul cuvânt de spus în legătură cu acesta.

a) **Cadrul financiar multianual** - Deciziile Parlamentului și Consiliului în privința cheltuielilor și a veniturilor anuale trebuie să se încadreze în limitele de cheltuieli anuale prevăzute în planul financiar pe termen lung al UE, și anume cadrul financiar multianual, negociat o dată la 7 ani.

b) **Controlul bugetar** - Odată adoptat bugetul UE, Comisia Europeană este responsabilă pentru execuția acestuia (celelalte instituții sunt răspunzătoare de propriile bugete administrative). Ca instituție aleasă în mod direct și ca reprezentant al contribuabililor europeni, Parlamentul European exercită un control democratic pentru a se asigura că instituțiile europene - inclusiv Comisia - gestionează în mod corespunzător fondurile europene. Parlamentul, la recomandarea Consiliului Uniunii Europene, decide dacă acordă descărcarea de gestiune, adică aprobarea finală a execuției bugetului pentru un anumit exercițiu financiar. Parlamentul ia o decizie după examinarea atentă de către comisia sa pentru control bugetar a conturilor financiare ale Comisiei și a raportului privind activitățile sale pentru exercițiul respectiv. Parlamentul ține seama și de raportul anual al Curții de Conturi și de răspunsurile Comisiei la întrebările specifice adresate de deputații europeni. De asemenea, Parlamentul poate face recomandări Comisiei în ceea ce privește executarea bugetului. La cererea Parlamentului, Comisia trebuie să prezinte rapoarte cu privire la măsurile luate pe baza unor astfel de observații și comentarii. Procedura se încheie cu acordarea, amânarea acordării sau refuzul descărcării de gestiune. Parlamentul tratează în

mod similar aprobarea conturilor celorlalte instituții, inclusiv a propriului buget administrativ.

3. **Competențe de control și supraveghere** - Parlamentul European are mai multe puteri de control și supraveghere. Acestea îi permit să exercite control asupra altor instituții (Consiliul European, Consiliul UE, Comisia Europeană, Curtea de Justiție, Banca Centrală Europeană, Curtea de Conturi, Ombudsmanul European, petițiile, Comisiile de anchetă) să monitorizeze folosirea adecvată a bugetului UE și să asigure implementarea corectă a legislației UE.
4. **Relația cu parlamentele naționale** – au ca temei art.12 din TUE, Protocolul nr.1 privind rolul parlamentelor naționale în UE și Protocolul nr.2 privind aplicarea principiilor subsidiarității și proporționalității. Inițial s-a pornit de la ideea deficitului democratic care se dorește a fi redus prin transferul de responsabilități și prin crearea transparenței activităților Uniunii. Tratatul de la Lisabona a definit pentru prima dată rolul parlamentelor naționale în Uniunea Europeană.

Parlamentele naționale pot, de exemplu, să examineze proiectele de legislație ale UE pentru a verifica dacă acestea respectă principiul subsidiarității, să participe la revizuirea tratatelor UE sau să ia parte la evaluarea politicilor UE privind libertatea, securitatea și justiția. Tratatul de la Lisabona prevede, totodată, că Parlamentul European și parlamentele naționale ar trebui să definească împreună organizarea și promovarea unei cooperări interparlamentare eficace și periodice în cadrul UE. În acest sens, Parlamentul European a adoptat în 2009 și în 2014 rezoluții care vizează în mod specific dezvoltarea relațiilor cu parlamentele naționale.

- a) **Modalități de cooperare** - acestea pot îmbrăca diferite forme cu scopul de a promova schimbul de informații, de contribuții și de experiență, contacte și facilități reciproce (art.130 din Regulament). Parlamentul European informează parlamentele naționale cu privire la activitățile sale, prin comisiile sale poate iniția un dialog parlament la nivel de comisie cu cele din parlamentele naționale ș.a. În mod expres este menționată cooperarea comisiilor specializate în afaceri comunitare (COSAC) ce pot conferi mandat pentru dezvoltarea relațiilor în scopul consultării asupra documentelor supuse examinării ș.a. (art.131 din Regulament).

Președinții de Cameră din fiecare parlament național și președintele Parlamentului European se întrunesc în fiecare an și definesc liniile directoare ale acestei cooperări.

În plus, videoconferințele oferă parlamentarilor posibilitatea de a rămâne în contact și de a dezbate subiecte de actualitate. Obiectivul general este întotdeauna acela de a reuni persoanele potrivite pentru subiectul potrivit la momentul potrivit.

b) **Rețele de cooperare interparlamentară**⁴ - Parlamentul European sprijină în mod activ două rețele majore care facilitează cooperarea dintre parlamente.

- **Platforma IPEX** - Schimburi interparlamentare de informații la nivelul UE oferă parlamentelor din Uniunea Europeană posibilitatea de a face schimb de documente legate de UE.

- **Centrul European de Cercetare și Documentare Parlamentară (CECDP)** acționează ca un canal de cereri de informare ori de câte ori un parlament dorește să afle mai multe informații despre practicile și politicile din alte țări UE.

B. ORGANIZAREA PARLAMENTULUI EUROPEAN

Parlamentul European este singurul organ al UE ales în mod direct și una dintre cele mai mari adunări democratice la nivel mondial. Cei 751 de deputați reprezintă cele 500 de milioane de cetățeni ai UE. Deputații sunt aleși din 5 în 5 ani de către alegătorii din cele 28 de state membre. O dată ce sunt aleși, deputații se organizează în funcție de propriile afinități politice.

Ei formează **grupuri politice**, pentru a-și apăra mai bine pozițiile.

Cea mai mare parte a activității se desfășoară în cadrul **comisiilor de specialitate**; acestea elaborează rapoarte, care, ulterior, sunt supuse la vot în plen.

Regulamentul de procedură al Parlamentului⁵ oferă un cadru detaliat de desfășurare a activității Parlamentului.

Deoarece reprezintă toți cetățenii europeni, multilingvismul adunării a devenit una dintre cele mai importante caracteristici ale acesteia. Documentele parlamentare sunt publicate

⁴ <http://www.europarl.europa.eu/relnatparl/en/news/news.html>

⁵ Regulamentul de procedură - în temeiul articolului 232 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), Parlamentul European a adoptat un Regulament de procedură. Acesta cuprinde ansamblul normelor interne de organizare și funcționare. După fiecare actualizare, Regulamentul se publică în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, pe care îl puteți obține de la punctele de vânzare ale Oficiului pentru Publicații Oficiale ale Comunităților Europene. Regulamentul de procedură al Parlamentului European - A opta legislatură - ianuarie 2015

<http://www.europarl.europa.eu/sides/getLastRules.do?language=RO&reference=TOC>

în toate limbile oficiale ale UE, iar fiecare deputat în Parlamentul European are dreptul de a lua cuvântul în limba oficială pe care o preferă.

PREȘEDINTELE⁶

Președintele Parlamentului European este ales pentru o perioadă de 2 ani și jumătate, adică pentru jumătate din legislatura parlamentară și poate fi reînnoit (Regulamentul de procedură: articolele 13, 14 și 18). Candidatul care obține majoritatea absolută a voturilor exprimate prin vot secret este ales Președinte. Dacă, după trei tururi de scrutin, nu se obține o majoritate absolută, Președintele este ales cu majoritate simplă, într-un al patrulea tur de scrutin.

Președintele Parlamentului European conduce activitățile și prezidează dezbaterile (Biroul și Conferința președinților), este reprezentant în relațiile cu celelalte instituții ale UE dar poate delega aceste competențe unuia dintre cei 14 vicepreședinți, care îl asistă prin rotație.

Președintele se asigură de respectarea Regulamentului de procedură al Parlamentului și garantează, prin arbitrajul său, buna desfășurare a tuturor activităților acestei instituții și ale organelor sale constitutive. Președintele reprezintă Parlamentul în afacerile juridice și în toate relațiile externe. Acesta se pronunță cu privire la toate problemele internaționale majore și face recomandări menite să consolideze Uniunea Europeană. În deschiderea fiecărei reuniuni a Consiliului European, președintele Parlamentului prezintă punctul de vedere și preocupările acestei instituții referitoare la subiecte specifice și la punctele înscrise pe ordinea de zi. În urma adoptării de către Parlament a bugetului Uniunii Europene, președintele îl semnează, acesta devenind astfel operațional. Președintele PE semnează, alături de președintele Consiliului, toate actele legislative adoptate prin procedura legislativă ordinară.

⁶ Pentru mai multe informații, consultați:

<http://www.europarl.europa.eu/aboutparliament/ro/002fe4ba57/Președintele.html>

DEPUTATII⁷

Parlamentul European este alcătuit din 751 de deputați aleși în cele 28 de state membre ale Uniunii Europene extinse. Din 1979, deputații sunt aleși prin vot universal direct pentru o perioadă de 5 ani. Fiecare stat membru hotărăște cu privire la modul de desfășurare a alegerilor, aplicând, însă, aceleași reguli democratice: egalitatea între sexe și votul secret. În toate statele membre, cetățenii au drept de vot la 18 ani, excepție făcând Austria, unde aceștia au drept de vot la 16 ani. Alegerile europene respectă deja o serie de reguli comune: votul universal direct, reprezentarea proporțională și un mandat de cinci ani care se poate reînnoi. Ca regulă generală, locurile în Parlament sunt distribuite în mod proporțional cu populația fiecărui stat membru. Fiecare stat membru dispune de un număr fix de locuri, maximum 96 și minimum 6. Paritatea bărbați-femei: reprezentarea femeilor în Parlamentul European este în continuă creștere. Deputații își împart timpul de lucru între Bruxelles, Strasbourg și circumscripțiile lor electorale. La Bruxelles, participă la reuniunile comisiilor parlamentare și ale grupurilor politice, precum și la perioadele de sesiune suplimentare. La Strasbourg, participă la douăsprezece perioade de sesiune. În paralel cu aceste activități, deputații trebuie să aloce timp și circumscripțiilor lor electorale. Deputații în Parlamentul European nu se grupează în funcție de naționalitate, ci în funcție de afinitățile lor politice. Aceștia își exercită mandatul în mod independent. Deputații în Parlamentul European, ale căror atribuții sunt din ce în ce mai importante, influențează toate domeniile vieții cotidiene a cetățenilor Uniunii: mediul, protecția consumatorilor, transporturile, precum și educația, cultura, sănătatea etc. Noul statutul al deputaților intrat în vigoare la 14 iulie 2009 asigură o mai mare transparență în ceea ce privește regulile și condițiile de muncă ale deputaților, introducând totodată același salariu pentru toți deputații, plătit din bugetul UE. Calitatea deputatului este incompatibilă cu cea de membru al guvernului unui stat membru sau al unui parlament național, de membru al Comisiei Europene, de judecător, avocat general sau grefier al Curții de Justiție, de membru al Curții de Conturi, al Comitetului Economic și Social ș.a. funcții în consilii de administrație, bănci etc. Imunitatea nu este un privilegiu personal ci o garanție pentru independență (art.5 din Regulament).

În fiecare an, se organizează **12 perioade de sesiune la Strasbourg** și alte **6 perioade de sesiune suplimentare la Bruxelles**.

⁷ Pentru mai multe informații, consultați: <http://www.europarl.europa.eu/aboutparliament/ro/0081ddfaa4/Deputați-europeni.html>

GRUPURI POLITICE⁸

Deputații se constituie în grupuri politice; aceștia nu se grupează în funcție de naționalitate, ci în funcție de afinitățile lor politice.

În prezent, în cadrul Parlamentului European, există **7 grupuri politice** care își desfășoară activitatea (Grupul Partidului Popular European (Creștin-Democrat) – **PPE**; Grupul Alianței Progresiste a Socialiștilor și Democraților – **S&D**; Grupul Conservatorilor și Reformiștilor Europeni – **CRE**; Alianța Liberalilor și Democraților pentru Europa – **ALDE**; Stânga Unită Europeană/Stânga Verde Nordică – **GUE/NGL**; Grupul Verzilor/Alianța Liberă Europeană – **Verzi/ALE**; Europa Libertății și Democrației Directe – **EFDD** și Grupul celor neafiliați – **NI**).

	PPE	221	
	S&D	191	
	CRE	70	
	ALDE	67	
	GUE/NGL	52	
	Verzi/ALE	50	
	EFDD	48	
	NI	52	

Fiecare grup politic își asigură organizarea internă, prin desemnarea unui președinte (sau a doi președinți, în cazul anumitor grupuri), a unui birou și a unui secretariat. Distribuția locurilor deputaților în hemiciclu se face în funcție de apartenența politică, de la stânga la dreapta, cu acordul președinților de grup. Numărul minim de deputați necesar pentru a constitui un grup politic este de 25. Cel puțin o pătrime din state membre trebuie să fie reprezentate în cadrul grupului. Un deputat poate aparține unui singur grup politic. Unii deputați nu fac parte din niciun grup politic, ei fiind, în acest caz, deputați neafiliați. Înaintea fiecărui vot din cadrul ședințelor plenare, grupurile politice examinează rapoartele elaborate de comisiile parlamentare și depun amendamente. Grupul politic adoptă o poziție în urma consultărilor din cadrul său. Niciunui membru nu i se poate impune o anumită variantă de vot. Comisii parlamentare În vederea pregătirii ședințelor plenare ale Parlamentului, deputații se constituie în comisii permanente specializate pe anumite domenii.

⁸ Pentru mai multe informații, consultați:

<http://www.europarl.europa.eu/aboutparliament/ro/007f2537e0/Grupuri-politice.html>

COMISII⁹

Comisii permanente

Aceste structuri parlamentare sunt înființate la propunerea Conferinței președinților (art.138 din Regulament), iar membrii și atribuțiile în timpul primei sesiuni a parlamentului nou-ales și/sau la încheierea unei perioade de doi ani și jumătate.

În Parlamentul European există 20 de comisii parlamentare. O comisie este alcătuită din 25 până la 71 de deputați și are un președinte, un birou și un secretariat. Componenta politică a comisiilor o reflectă pe cea a ședinței plenare. Comisiile parlamentare se reunesc o dată sau de două ori pe lună la Bruxelles. Dezbaterile acestora sunt publice. În cadrul comisiilor parlamentare, deputații elaborează, modifică și adoptă propuneri legislative și rapoarte din proprie inițiativă. Deputații examinează propunerile Comisiei și ale Consiliului și, dacă este cazul, întocmesc rapoarte care sunt prezentate în cadrul ședințelor plenare. De asemenea, Parlamentul poate înființa subcomisii și comisii speciale temporare pentru gestionarea unor probleme specifice, precum și comisii oficiale de anchetă în cadrul competențelor sale de control, pentru a investiga alegațiile și modul de administrare a legislației UE. Președinții de comisie coordonează lucrările acestora în cadrul Conferinței președinților de comisie.

Conform prevederilor din regulament președintele comisiei căreia i-a fost trimisă o propunere stabilește procedura de urmat, nominalizează un raportor dintre membrii comisiei pentru propunerea de act legislativ. În cazul în care o comisie elaborează un raport fără caracter legislativ, președintele desemnează un raportor, dintre membrii săi titulari, care va pregăti raportul și-l va prezenta în numele acesteia în ședință plenară. Regulamentul prevede și susținerea rapoartelor din proprie inițiativă (fără consultare sau avize) asupra unor subiecte care intră în competența comisiei din care face parte inițiatorul și care pregătește și prezintă Parlamentului o propunere de rezoluție (cu avizul prealabil al Conferinței președinților) la care se pot face amendamente, ori se pot prezenta propuneri de rezoluție de înlocuire de către grupurile politice. Regulamentul menționează că orice deputat poate depune o propunere de rezoluție privind un subiect care se înscrie în activitățile UE (art.120) iar comisia competentă hotărăște procedura.

⁹ Pentru mai multe informații, consultați:

<http://www.europarl.europa.eu/aboutparliament/ro/00aab6aedf/Comisii.html>

Ca urmare a atribuțiilor de co-decizie în domeniul bugetar au fost înființate comisii de specialitate cu puteri sporite în acest sens, fie că este vorba despre cadrul financiar multianual sau de examinarea proiectului de buget (art.75 din Regulament) precum și de controlul asupra execuției bugetare (art.78 din Regulament).

Comisiile speciale – La propunerea Conferinței președinților, Parlamentul poate constitui, în orice moment, comisii speciale care se ocupă de probleme specifice. Comisiile temporare au un mandat de 12 luni, care poate fi prelungit (art.148 din Regulament).

Comisii de anchetă – La solicitarea unei părți din membri săi, Parlamentul poate constitui comisii de anchetă care să investigheze cazurile de încălcare sau de aplicare defectuoasă a dreptului Uniunii, care ar reprezenta fapta unei instituții sau a unui organ al Uniunii, a administrației publice sau a unui stat membru, ori a unor persoane mandatate prin dreptul Uniunii să-l pună în aplicare. Oricare persoană chemată pentru a depune mărturie în fața comisiei de anchetă poate invoca drepturile de care ar beneficia în calitate de martor în fața unei instanțe din țara de origine. Documentele transmise se află sub rezerva secretului sau a confidențialității și se efectuează prin intermediul unor dispozitive tehnice care garantează accesul personal și exclusiv. Activitatea unei asemenea comisii se încheie prin depunerea unui raport sau, la cererea comisiei de anchetă, se poate organiza o dezbatere a raportului încheiat (art.185 din Regulament).

Comitetul de conciliere - Concilierea este cea de-a treia și ultima fază a celei mai importante proceduri legislative a Uniunii Europene: procedura de codecizie. În cazul unui dezacord între Parlament și Consiliu, se constituie un Comitet de conciliere care reunește 28 de reprezentanți ai statelor membre și 28 de deputați PE. Acest comitet are sarcina de a elabora un proiect comun care va fi supus spre aprobare, în a treia lectură, Consiliului și Parlamentului. Acordul final al celor două instituții este indispensabil pentru adoptarea textului.

- **Comisiile parlamentare mixte** - sunt constituite împreună cu parlamentele statelor asociate la Uniune sau ale statelor cu care au fost angajate negocieri în vederea aderării. În cadrul reuniunilor, membrii celor două delegații (a Parlamentului European și, respectiv, a parlamentului țării terțe în cauză) se informează reciproc cu privire la prioritățile lor și la aplicarea acordurilor de asociere. Comisiile parlamentare mixte pot formula recomandări adresate parlamentului țării candidate la aderarea la UE, precum și Parlamentului European. De asemenea, urmăresc desfășurarea procesului de aderare. Competențele comisiilor parlamentare mixte sunt definite de Parlamentul European și prin acordurile

încheiate cu țările terțe. Normele de procedură pe baza cărora își desfășoară activitatea aceste comisii sunt prevăzute de acordurile în cauză. Acestea se bazează pe paritatea dintre delegația Parlamentului European și cea a parlamentului partener. Comisiile parlamentare mixte se reunesc, în general, de două ori pe an (Articolul 200 din Regulamentul de procedură).

- **Comisiile parlamentare de cooperare** - sunt instituite în conformitate cu un acord de cooperare semnat între Uniunea Europeană (UE) și țara terță în cauză. Comisiile parlamentare de cooperare colaborează cu statele cărora le este consacrată politica europeană de vecinătate și cu statele care au semnat un acord de parteneriat strategic cu UE. Numărul membrilor variază de la o comisie la alta. Numărul membrilor din partea Parlamentului European care intră în componența acesteia este egal cu cel al membrilor din partea parlamentului țării terțe în cauză.

- **DELEGATII**¹⁰

Delegațiile Parlamentului European întrețin relații și schimburi de informații cu parlamentele țărilor terțe. Prin intermediul delegațiilor sale Parlamentul European contribuie la reprezentarea Uniunii Europene în străinătate și la promovarea, în țările terțe, a valorilor care stau la baza Uniunii Europene, și anume principiile libertății și democrației, respectarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și statul de drept. În prezent, există 41 de delegații. Numărul membrilor fiecărei delegații variază de la 12 la peste 70, în cazul adunărilor parlamentare.

- **Celelalte delegații interparlamentare** - au drept misiune să întrețină și să promoveze relațiile cu parlamentele țărilor care nu fac parte din Uniunea Europeană și nu sunt candidate la aderare. Aceste delegații își desfășoară activitatea în cooperare cu comisiile pentru afaceri externe, pentru dezvoltare și pentru comerț internațional. La propunerea Conferinței președinților, Parlamentul stabilește numărul membrilor acestor delegații. Aceștia sunt aleși pentru întreaga durată a legislaturii. Comisia pentru afaceri externe asigură coordonarea lucrărilor comisiilor parlamentare mixte și de cooperare, precum și a delegațiilor interparlamentare, a delegațiilor ad-hoc și a misiunilor de observare a alegerilor care se încadrează în sfera sa de competență.
- **Delegațiile la adunările parlamentare multilaterale** - există 4 adunări parlamentare paritare:

¹⁰ Pentru mai multe informații, consultați:

<http://www.europarl.europa.eu/aboutparliament/ro/0058a10b22/Delegații-.html>

- Adunarea Parlamentară Paritară Africa, Caraibe, Pacific - Uniunea Europeană (ACP-UE);
- Adunarea Parlamentară a Uniunii pentru Mediterana (AP-UpM);
- Adunarea Parlamentară Euro-latino-americană (EUROLAT);
- Adunarea Parlamentară EURONEST.

Președinții delegațiilor își coordonează activitatea în cadrul Conferinței președinților de delegație. Reuniunile interparlamentare au loc odată sau de două ori pe an, alternativ, într-unul dintre locurile de desfășurare a activității Parlamentului European și, respectiv, într-un loc stabilit de parlamentul partener în țara terță în cauză.

ORGANE POLITICE¹¹

- **Conferința președinților** - este organul politic al Parlamentului European responsabil de organizarea lucrărilor Parlamentului și programarea legislativă, stabilirea competențelor și a componenței comisiilor și delegațiilor, relațiile cu celelalte instituții ale UE, cu parlamentele naționale și cu țările terțe. Conferința președinților pregătește calendarul Parlamentului și ordinea de zi a ședințelor plenare și repartizează locurile în hemiciclu. Conferința președinților se compune din Președintele Parlamentului și președinții grupurilor politice. Din Conferința președinților face parte, de asemenea, un reprezentant al deputaților neafiliați, care însă nu are drept de vot. Conferința președinților hotărăște prin consens sau prin vot ponderat în funcție de numărul deputaților din fiecare grup politic. Atribuțiile Conferinței președinților sunt cele stabilite în Regulamentul de procedură. Conferința organizează lucrările Parlamentului European și ale organelor sale. Aceasta este consultată cu privire la toate aspectele legate de programarea legislativă și de relațiile cu celelalte organe și instituții ale UE. Conferința președinților se întrunește, în general, de două ori pe lună. Reuniunile sale nu sunt publice. Procesele-verbale ale Conferinței președinților se traduc în limbile oficiale, se imprimă și se distribuie tuturor deputaților. Orice deputat poate adresa întrebări cu privire la activitățile Conferinței președinților. Permite tuturor deputaților, în afara ședințelor plenare, să facă schimb de idei cu o personalitate invitată sau să obțină, anticipat, detalii legate de propunerile Comisiei (Regulamentul de procedură: articolul 26, articolul 27, articolul 31).

¹¹Pentru mai multe informații, consultați: <http://www.europarl.europa.eu/aboutparliament/ro/00766d87cc/Organe-politice.html>

- **Biroul** - este organul de reglementare al Parlamentului. Acesta stabilește proiectul preliminar de estimare bugetară și decide cu privire la toate chestiunile administrative, de personal și de organizare. Biroul este compus din Președintele Parlamentului European, cei 14 vicepreședinți și cei cinci chestori aleși de către Parlament pentru o perioadă de doi ani și jumătate, care se poate reînnoi. În cadrul deliberărilor Biroului, în caz de egalitate de voturi, Președintele are votul decisiv. Chestorii au doar rol consultativ. Biroul are numeroase atribuții administrative și financiare în cadrul Parlamentului. Acesta este responsabil de toate problemele legate de funcționarea internă a Parlamentului. Acesta ia decizii cu privire la organizarea ședințelor, poate autoriza reuniuni ale comisiilor sau ale delegațiilor în afara locurilor obișnuite de desfășurare a activității Parlamentului și pregătește proiectul preliminar de estimare a cheltuielilor Parlamentului. Biroul numește Secretarul General, care conduce serviciile administrative ale Parlamentului, și stabilește componența și organizarea Secretariatului General. În general, Biroul se reunește de două ori pe lună. Procesele-verbale ale Biroului se traduc în limbile oficiale, se imprimă și se distribuie tuturor deputaților. Orice deputat poate adresa întrebări cu privire la activitățile Biroului. Biroul decide cu privire la fondurile alocate partidelor politice reprezentate în Parlamentul European (Regulamentul de procedură: articolul 24, articolul 25).
- **Colegiul chestorilor** - este organul Parlamentului European responsabil de problemele administrative și financiare care îi privesc în mod direct pe deputați și de condițiile de muncă ale acestora. Colegiul chestorilor este compus din cinci chestori. Aceștia sunt, de asemenea, membri ai Biroului. Parlamentul European alege chestorii după alegerea Președintelui și a celor 14 vicepreședinți. Chestorii sunt aleși prin vot secret majoritar, în trei tururi: în primele două este nevoie de o majoritate absolută a voturilor exprimate, în ultimul tur fiind suficientă o majoritate relativă. Mandatul chestorilor este de doi ani și jumătate. Aceștia au un rol consultativ în cadrul Biroului. Chestorii sunt responsabili de problemele administrative și financiare care îi privesc în mod direct pe deputați, cum ar fi punerea la dispoziția acestora a echipamentelor și a serviciilor generale. Chestorii pot prezenta propuneri de modificare sau de rescriere a textelor oricăror norme adoptate de către Birou. În general, chestorii se reunesc o dată pe lună. Orice deputat poate adresa întrebări cu privire la activitățile chestorilor (Regulamentul de procedură: articolul 24, articolul 29).
- **Conferința președinților de comisie** - este organul politic al Parlamentului care asigură o mai bună cooperare între diferitele comisii parlamentare. Conferința președinților de comisie se compune din președinții tuturor comisiilor permanente și temporare; aceasta își

alege președintele. În general, Conferința președinților de comisie se reunește o dată pe lună, la Strasbourg, în timpul ședințelor perioadelor de sesiune. Conferința președinților de comisie poate face recomandări Conferinței președinților cu privire la lucrările comisiilor și întocmirea ordinii de zi a ședințelor plenare. Aceasta poate, de asemenea, să ofere consiliere Conferinței președinților în cazul unui dezacord privind repartizarea competențelor între comisii. Biroul și Conferința președinților pot delega anumite sarcini Conferinței președinților de comisie (Regulamentul de procedură: articolul 27).

- **Conferința președinților de delegație** - este organul politic al Parlamentului care examinează în mod periodic toate problemele legate de buna funcționare a delegațiilor interparlamentare și a delegațiilor la comisiile parlamentare mixte. Conferința președinților de delegație se compune din președinții tuturor delegațiilor interparlamentare permanente; aceasta își alege președintele. Conferința președinților de delegație poate face recomandări Conferinței președinților cu privire la lucrările delegațiilor. Conferința președinților de delegație întocmește un proiect de calendar anual al reuniunilor interparlamentare și al reuniunilor comisiilor parlamentare mixte. Biroul și Conferința președinților pot delega anumite sarcini Conferinței președinților de delegație (Regulamentul de procedură: articolul 28).

INTERGRUPURILE¹²

Nu sunt organe parlamentare și, ca atare, nu exprimă opiniile Parlamentului. Intergrupurile sunt reglementate de normele interne adoptate de Conferința Președinților la 16 decembrie 1999 (ultima actualizare: 11 septembrie 2014), care stabilesc condițiile în care pot fi create intergrupurile la începutul fiecărei legislaturi parlamentare. Președinții intergrupurilor trebuie să declare orice sprijin pe care îl primesc, în bani sau în natură, conform acelorași criterii care se aplică și deputaților în mod individual. Declarațiile trebuie actualizate anual și sunt înscrise într-un registru public ținut de chestori.

¹² Pentru mai multe informații, consultați:

<http://www.europarl.europa.eu/aboutparliament/ro/00c9d93c87/Integrupuri.html>

Intergrupurile pot fi formate de deputați din oricare grup politic sau comisie, în scopul unor schimburi informale de opinii cu privire la anumite teme și al promovării contactului între deputați și societatea civilă (art.32 din Regulament).

În cadrul reuniunii sale din 11 decembrie 2014, Conferința președinților a aprobat formarea următoarelor intergrupuri în cursul actualei legislaturi parlamentare:

- îmbătrânire activă, solidaritate între generații și politici privind familia;
- combaterea rasismului și diversitate;
- biodiversitate, spațiul rural, vânătoare și pescuitul de agrement;
- drepturile copiilor;
- schimbările climatice, dezvoltare durabilă și biodiversitate;
- bunurile comune și serviciile publice;
- industriile creative;
- agenda digitală;
- handicap;
- sărăcia extremă și drepturile omului;
- dezvoltarea turismului european, patrimoniul cultural, Drumul Sfântului Iacob și alte itinerarii culturale europene;
- libertatea religioasă și a convingerilor și toleranța religioasă;
- integritate - transparență, combaterea corupției și criminalitate organizată;
- drepturile persoanelor lesbiene, gay, bisexuale, transgender și intersex (LGBTI);
- investiții pe termen lung și reindustrializare;
- zonele rurale și de munte și regiunile îndepărtate;
- mări, râuri, insule și zonele de coastă;
- IMM-uri - întreprinderi mici și mijlocii;
- cer și spațiu;
- economia socială;
- sport;
- sindicate;
- minorități tradiționale, comunități naționale și limbi;
- spațiul urban;
- bunăstarea și protecția animalelor;
- Sahara Occidentală;
- vinuri, băuturi spirtoase și produse alimentare de calitate;

- chestiuni referitoare la tineret.

SECRETARIATUL GENERAL¹³

Parlamentul este asistat de un secretar general numit de Birou (art.207 din Regulament) care își ia angajamentul, în fața Biroului, de a-și exercita imparțial și corect atribuțiile. El conduce un secretariat general în baza unei organigrame. Angajații din cadrul Secretariatului General sunt, în cea mai mare parte, funcționari selectați prin concurs din toate statele Uniunii Europene. Aceștia sunt în serviciul Parlamentului European. Secretariatul General are misiunea de a coordona lucrările legislative și de a organiza ședințele plenare și celelalte reuniuni. De asemenea, oferă asistență tehnică și consultanță organelor parlamentare și membrilor parlamentului, în sprijinul exercitării mandatelor lor. Parlamentul European trebuie, de asemenea, să asigure un caracter multilingv integral pentru toate ședințele plenare și celelalte reuniuni.

C. ACTIVITATEA PARLAMENTULUI

CUM FUNCȚIONEAZĂ ȘEDINȚELE PLENARE¹⁴

Considerate momente de vârf în activitatea Parlamentului European, ședințele plenare reprezintă încununarea activității legislative efectuate în comisiile parlamentare și în cadrul grupurilor politice. Ședințele plenare reprezintă, de asemenea, cadrul în care reprezentanții cetățenilor Uniunii Europene - deputații europeni - participă la procesul decizional și își exprimă punctul de vedere pe lângă Consiliu și Comisie. O perioadă îndelungată de timp, Parlamentul European a jucat doar simplul rol de forum pentru dezbateri și de organ consultativ. Din momentul în care a început alegerea sa prin vot universal direct și datorită activității deputaților, acesta a știut să își sporească competențele și să dobândească rolul de co-legislator, alături de Consiliu, în cazul a trei pătrimi din legislația comunitară. În prezent, plenul Parlamentului numără 751 de deputați din 28 de state membre ale Uniunii Europene, care dezbate în 24 de limbi. Deputații,

¹³ Pentru mai multe informații, consultați:

<http://www.europarl.europa.eu/aboutparliament/ro/00d7a6c2b2/Secretariatul-General.html>

¹⁴ Pentru mai multe informații, consultați:

<http://www.europarl.europa.eu/aboutparliament/ro/00623fe732/Cum-functioneaza-sedințele-plenare.html>

funcționarii, interpreții și traducătorii sunt supuși unor reguli foarte precise, pentru a asigura desfășurarea eficientă a ședințelor plenare.

- **Actorii ședințelor plenare** - Ședințele plenare sunt prezidate de **președintele Parlamentului European**. Acesta este asistat, în această misiune, de cei 14 vicepreședinți. Președintele deschide ședința, uneori cu un discurs sau un omagiu, în funcție de actualitatea momentului. Parlamentul încearcă să reacționeze la evoluțiile marilor dosare de actualitate și nu ezită să modifice, în consecință, ordinea de zi, pentru a face apel la Uniunea Europeană să acționeze. Influența Președintelui Parlamentului poate fi determinantă în aceasta privință. Pe parcursul unei ședințe, Președintele dă cuvântul deputaților și veghează la buna desfășurare a dezbaterilor. Acesta conduce, de asemenea, votul, supune la vot amendamentele și rezoluțiile legislative și proclamă rezultatele în cadrul Adunării. Autoritatea sa îi permite să impună un ritm voturilor, uneori lungi și complexe. Cei **751 de deputați europeni** sunt repartizați în prezent în **7 grupuri politice**, reprezentând ansamblul mișcărilor ideologice. Unii deputați nu aparțin niciunui grup politic și sunt, deci, considerați ca fiind deputați neafiliați. Grupurile politice sunt cele care decid care sunt chestiunile ce vor fi dezbătute în plen. Acestea pot, de asemenea, introduce amendamente la rapoartele care sunt votate. Niciun deputat nu poate fi totuși obligat de grupul său să voteze într-un anumit fel. Comisia Europeană și Consiliul Uniunii Europene participă la ședințele plenare, pentru a facilita colaborarea între instituții în cadrul procesului decizional. La cererea Parlamentului European, reprezentanții celor două instituții fac declarații sau își prezintă activitatea, răspunzând la întrebările pe care le pot adresa deputații. Aceste dezbateri pot fi închise prin votarea unei rezoluții. Reunind un număr mare de participanți, ședințele plenare nu pot fi improvizate și trebuie, pe cât posibil, să respecte o organizare stabilită în prealabil. De asemenea, ordinea de zi este stabilită cu exactitate de **Conferința președinților grupurilor politice**. În paralel, **Conferința președinților de comisie** (compusă din președinții tuturor comisiilor parlamentare permanente sau temporare) poate adresa recomandări Conferinței președinților cu privire la lucrările comisiilor și la stabilirea ordinii de zi.

- **Lucrările din ședințele plenare** - Parlamentul se reunește în plen în fiecare lună (în afară de luna august), la Strasbourg, în cursul unei perioade de sesiune de patru zile (de luni până joi). De șase ori pe an, acesta se reunește și la Bruxelles, timp de două zile (miercuri și joi). Perioada de sesiune este alcătuită, la rândul ei, din ședințe. Activitatea din ședințele plenare este consacrată în special dezbaterilor și voturilor. Doar textele votate în

ședință plenară și declarațiile scrise care au întrunit semnăturile majorității deputaților ce alcătuiesc Parlamentul reprezintă, în mod oficial, **acte ale Parlamentului European**.

Acestea se împart în mai multe categorii, în funcție de subiectul abordat și procedura legislativă utilizată:

- Rapoartele legislative sunt textele examinate de Parlamentul European în cadrul diferitelor proceduri legislative comunitare: codecizia, avizul conform și consultarea. Doar procedura de co-decizie conferă Parlamentului rolul de legislator, pe picior de egalitate cu Consiliul Uniunii Europene. Astfel, unele rapoarte parlamentare au mai multă „greutate” decât altele.
- Procedura bugetară: Parlamentul European și Consiliul Uniunii Europene reprezintă autoritate bugetară a Uniunii Europene, care stabilește în fiecare an cheltuielile și veniturile Uniunii.
- Rapoartele nelegislative sunt elaborate de Parlament, din proprie inițiativă, în cadrul comisiei parlamentare competente. Adoptând aceste texte, Parlamentul se adresează celorlalte instituții și organe europene, guvernelor naționale și chiar țărilor terțe, pentru a atrage atenția asupra unui anumit subiect și pentru a suscita o reacție din partea acestora. Deși nu au valoare legislativă, aceste inițiative se bazează totuși pe o legitimitate parlamentară, care poate determina Comisia Europeană să formuleze propuneri. În cursul ședințelor plenare, Parlamentul poate decide să se exprime cu privire la orice chestiune pe care o consideră importantă. De asemenea, Parlamentul poate solicita Comisiei Europene să prezinte o propunere adecvată cu privire la temele pentru care acesta consideră necesară elaborarea unui act.

O ședință plenară cuprinde, de altfel, timpul afectat întrebărilor adresate Consiliului și/sau Comisiei. În general, timpul afectat întrebărilor adresate Comisiei este alocat în ziua de marți, iar cel afectat întrebărilor adresate Consiliului, miercuri. Întrebările trebuie prezentate în prealabil, în scris, Președintelui, care decide cu privire la admisibilitatea acestora. Calendarul anual al lucrărilor Parlamentului European este adoptat în fiecare an, în plen, în general în luna iunie, la propunerea Conferinței președinților grupurilor politice. Calendarul cuprinde și săptămânile de reuniune ale comisiilor parlamentare și cele ale grupurilor politice.

Ordinea de zi a sesiunii indică dacă declarațiile Consiliului, Comisiei și ale Consiliului European, întrebările orale adresate Consiliului și Comisiei vor fi urmate de votarea unei propuneri de rezoluție. Dezbaterile privind, printre altele, cazurile de încălcare a

drepturilor omului, a democrației și a statului de drept pot conduce, de asemenea, la propuneri de rezoluție. Aceste texte sunt, în general, prezentate de o comisie, un grup politic sau de un număr de cel puțin patruzeci de deputați.

Procesul-verbal al fiecărei ședințe este documentul care prezintă desfășurarea ședinței în cauză și activitățile din cadrul său (documente depuse, dezbateri, voturi, numiri etc.). Rezultatele voturilor sunt, de asemenea, anexate la procesul-verbal (art.179 din Regulament). Documentul este supus aprobării parlamentului de către președinte la începutul fiecărei ședințe de după-amiază, apoi se semnează de către președinte și secretarul general și se publică în Jurnalul Oficial al UE.

Plenul în acțiune - Mai întâi **dezbateri**, apoi **decizii**. Un raport parlamentar supus la vot face, în general, obiectul unei **dezbateri prealabile**, în cursul căreia Comisia, reprezentanții grupurilor politice, precum și deputații își exprimă opinia. Timpul afectat luărilor de cuvânt, adesea foarte scurt, depinde de numărul deputaților care au solicitat să ia cuvântul. Spre deosebire de voturi, care adesea nu necesită mult timp, dezbaterile pot dura uneori mai multe ore, în funcție de numărul deputaților care doresc să intervină. De obicei, aceștia se exprimă în limba lor maternă, intervenția lor fiind tradusă simultan de către interpreții pentru ședințele plenare, în celelalte limbi oficiale ale Uniunii. În hemiciclu, **timpul afectat luărilor de cuvânt** se repartizează în funcție de următoarele criterii: o primă fracțiune este repartizată în mod egal între toate grupurile politice, apoi o alta în funcție de numărul total al membrilor acestora. Deputații care solicită să ia cuvântul sunt înscrși pe o listă a vorbitorilor, în funcție de ordinea importanței numerice a grupului lor. Cu toate acestea, se poate acorda prioritar cuvântul raportorilor comisiei competente și comisiilor sesizate pentru aviz. De asemenea, deputații primesc în mod regulat numeroase personalități în hemiciclu, printre care șefi de stat, primiți în general în cadrul unei ședințe solemne.

Voturile se desfășoară, de obicei, în jurul prânzului. Ritmul este unul susținut: deputații votează uneori sute de amendamente. În timpul votării unui raport parlamentar sau a unei rezoluții, deputații pot modifica textul care le este prezentat, aducând **amendamente**. Acestea pot viza eliminarea, reformularea, înlocuirea sau completarea textului examinat. Deputații votează mai întâi fiecare amendament separat și apoi textul modificat, în ansamblu. Deputații votează de obicei prin **ridicarea mâinii**, președintele de ședință constatând majoritățile. În caz de incertitudine, acesta solicită un scrutin electronic, pentru obținerea unor rezultate mai precise. De asemenea, deputații trebuie să voteze prin **apel nominal**, în cazul în care un grup politic sau un număr de cel puțin 40 de deputați au cerut

acest lucru în seara precedentă votului. În acest caz, votul individual al fiecărui deputat este înregistrat pentru a fi făcut public ulterior, în anexa la procesul-verbal, cu excepția cazului în care nu a fost introdusă și o cerere de vot secret. De asemenea, Președintele poate hotărî în orice moment utilizarea unui sistem electronic de votare (art.168) și se înregistrează numai rezultatul numeric. În cazul numirilor, când cel puțin o cincime dintre parlamentari solicită acest lucru, se utilizează votul secret pentru care se face o cerere înainte de deschiderea votării (art.169).

În plen, Parlamentul hotărăște adesea cu majoritatea absolută a voturilor exprimate. **Cvorumul** (numărul minim de deputați care trebuie să fie prezenți pentru ca rezultatul votului să fie valabil) este întrunit în cazul în care în sala de ședințe se află o treime din membrii care compun Parlamentul. În cazul în care Președintele constată, la cererea prealabilă a unui număr de cel puțin 40 de deputați, neîntrunirea cvorumului, votul se înscrie pe ordinea de zi a ședinței următoare. Comisia poate reacționa după scrutin și își poate comunica concluziile. După vot, deputații care doresc pot lua din nou cuvântul, pentru a proceda la **explicațiile privind votul** și pentru a face o analiză, pentru a-și explica alegerea sau cea a grupului din care fac parte (art.170 din Regulament).

Textele adoptate de Parlament fac obiectul unei finalizări juridico-lingvistice (în baza unui acord încheiat între Parlament și Consiliu, finalizarea fiind efectuată de cele două instituții în strânsă cooperare și de comun acord), apoi se semnează de către președinte și de secretarul general și sunt publicate în Jurnalul Oficial al UE (art.180 din Regulament).

BUGETUL PARLAMENTULUI EUROPEAN¹⁵

Bugetul Parlamentului finanțează funcționarea unei instituții cu 751 membri și 24 de limbi oficiale de lucru. Bugetul Parlamentului face parte din bugetul general al Uniunii Europene, reprezentând aproximativ 1% din acesta. Bugetul Parlamentului European reprezintă o cincime din totalul cheltuielilor administrative ale tuturor instituțiilor Uniunii Europene. Bugetul Parlamentului European pentru 2014 este de 1,756 miliarde de euro, din care 35% reprezintă cheltuieli legate de personal, în majoritate salarii pentru cei 6 000 de angajați care lucrează la Secretariatul General și în grupurile politice. În plus, acești bani acoperă

¹⁵ Pentru mai multe informații, consultați:

<http://www.europarl.europa.eu/aboutparliament/ro/00059f3ea3/Bugetul-Parlamentului-European.html>

costurile aferente interpretării și traducerilor externe, precum și cheltuielile ocazionate de delegațiile angajaților. Deoarece Parlamentul este o instituție aleasă în mod democratic, care participă la elaborarea de acte legislative ce sunt obligatorii în toate statele membre, o parte importantă din personalul său permanent, temporar și independent lucrează pentru a traduce sau a interpreta procedurile sale, pentru ca deputații europeni și, în egală măsură, cetățenii să le poată urmări în limba lor maternă. O proporție de aproximativ 27% din bugetul pe 2014 este consacrată cheltuielilor deputaților europeni, incluzând salarii, cheltuieli de călătorie, birouri și plata asistenților personali. Cheltuielile aferente clădirilor Parlamentului reprezintă 11% din bugetul pe 2014. Acest procent corespunde chiriilor plătite pentru clădiri și costurilor de construcție, întreținere, securitate și funcționare aferente celor trei locuri de desfășurare a activității (Bruxelles, Luxembourg și Strasbourg), precum și birourilor sale de informare din cele 28 de state membre. Politica de informare și alte cheltuieli administrative, precum cele legate de IT și de telecomunicații, reprezintă 21%. Alte 6% sunt destinate activităților grupurilor politice. Procedura de stabilire a bugetului Parlamentului European începe de obicei în februarie, cu o propunere din partea Secretariatului General în care sunt definite obiectivele prioritare și resursele necesare pentru anul următor. Pornind de la această bază, Biroul Parlamentului adoptă așa-numitul proiect preliminar de estimare a bugetului și îl supune Comisiei pentru bugete. Un membru al acestei comisii, desemnat sub denumirea de raportor pentru buget, redactează un raport supus ulterior la vot în cadrul acestei comisii parlamentare. Acest raport evidențiază prioritățile activității Parlamentului și bugetul propus (proiectul de estimare). Pe baza raportului, Parlamentul adoptă în ședință plenară estimarea bugetară, de obicei în mai. Acestea sunt apoi incluse în proiectul de buget al UE, care este modificat și adoptat de către Parlament în ședință plenară, cel târziu în decembrie.

MULTILINGVISMUL ÎN PARLAMENTUL EUROPEAN¹⁶

În Parlamentul European, **toate limbile oficiale sunt la fel de importante**: toate documentele parlamentare sunt publicate în toate limbile oficiale ale Uniunii Europene (UE) și toți **deputații în Parlamentul European au dreptul de a se exprima în oricare dintre aceste limbi**. Multilingvismul permite, de asemenea, urmărirea activității Parlamentului de către toată lumea, precum și accesul la aceasta. Uniunea Europeană a considerat

¹⁶Pentru mai multe informații, consultați:

<http://www.europarl.europa.eu/aboutparliament/ro/007e69770f/Multilingvism.html>

întotdeauna marea sa diversitate culturală și lingvistică drept un avantaj. Multilingvismul, profund ancorat în tratatele europene, reflectă această diversitate culturală și lingvistică și, în același timp, asigură o mai mare transparență a instituțiilor europene, care devin mai accesibile tuturor cetățenilor Uniunii, acest lucru fiind esențial pentru succesul sistemului democratic al UE. **Parlamentul European diferă de celelalte instituții ale UE prin obligația sa de a asigura cel mai înalt nivel de multilingvism posibil.** Toți cetățenii europeni au dreptul de a se prezenta la alegerile pentru Parlamentul European. Nu ar fi rezonabil să li se ceară tuturor deputaților în PE să stăpânească la perfecție una dintre limbile cele mai utilizate, precum franceza sau engleza. **Dreptul fiecărui deputat de a citi și redacta documente parlamentare, de a urmări dezbateri și de a se exprima în propria sa limbă este recunoscut în mod explicit în Regulamentul de procedură al Parlamentului.** Toții cetățenii UE trebuie să poată citi legislația care îi privește în limba țării lor. În calitate de co-legislator, Parlamentul European are, de asemenea, obligația de a garanta cea mai înaltă calitate lingvistică, în toate limbile sale oficiale, a întregii legislații pe care o adoptă. Conform legislației Uniunii, **cetățenii acesteia au dreptul de a urmări lucrările Parlamentului, de a adresa întrebări și de a primi răspunsuri în propria lor limbă.**

Realizat de Carmen Denisa Ion, consilier la Direcția pentru Uniunea Europeană

Departamentul de studii parlamentare și politici UE

Februarie 2015

Parlamentul European își desfășoară activitatea în trei sedii:

**Bruxelles, Belgia - Rue Wiertz 601047; Strasbourg, Franța - Allée du Printemps F-67070
Strasbourg Cedex; Luxemburg , Luxemburg - 7, rue du Marché-aux-Herbes L-2929.**

**Pentru mai multe detalii, consultați [pagina web de prezentare a Parlamentului European](#)
cu informații detaliate referitoare la:**

- Întrebările cetățenilor
- Acces la documente
- Birourile de informare din statele membre
- Rețele sociale
- Serviciul de Cercetare al Parlamentului European
- Tratatul de la Lisabona
- Fișe tehnice despre Uniunea Europeană
- Protecția datelor
- Securitate și acces
- Petiții
- Ombudsmanul European
- Inițiativa cetățenilor
- Mediatorul Parlamentului European pentru răpirile internaționale de copii
- Agora
- Eurobarometrul
- Premii
- Patronaj
- Stagii
- Vizite de studiu
- Recrutare
- Cereri de oferte
- Contracte atribuite
- Subvenții
- Subvențiile acordate partidelor și fundațiilor politice
- Contribuțiile financiare la asociațiile parlamentare
- Etică și transparență
- Grupuri de interese